

HARTELOOS

MARISSA MEYER

Blossom
BOOKS

Voor mam

#Harteloos

NUR 285/W111601

© MMXVI Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVI Marissa Meyer

Originally published by Rampion Books, an imprint of Macmillan,
used under license from Feiwel and Friends

Oorspronkelijke titel: *Heartless*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Karst-Janneke Rogaar

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

*Ik stelde me de Hartenkoningin voor als een soort belichaming
van onbeheersbare woede – een blinde en ontembare Furie.*

– Lewis Carroll

Hoofdstuk 1

Drie verrukkelijk glanzende citroentaartjes lachten Catherine toe. Ze stak haar in vaatdoeken gewikkelde handen in de oven, negeerde de hitte die haar armen omringde en tegen haar wangen blies, en tilde de bakplaat uit de haard. De zonnig gele vulling trilde opgewonden, alsof de taartjes niet konden wachten om bevrijd te worden uit hun stenen kamer.

Cath hield de bakplaat vast met evenveel ontzag als een ander zou hebben voor de kroon van de koning. Ze verloor de taartjes geen moment uit het oog terwijl ze voorzichtig door de keuken liep, tot de rand van de plaat met een tevreden plof veilig en wel op de bakkerstafel landde. De taartjes trilden nog een ogenblik na, en stonden toen perfect en glinsterend stil.

Nadat ze de vaatdoeken opzij had gelegd, pakte ze de gekonfijte reepjes citroenschil die op perkamentpapier lagen te wachten en schikte de krullen als rozenbloesems op het nog warme hart van de taartjes. Ze snoof de aroma's op van zoete citrus en boterachtige, krokante korst die zich met elkaar vermengden.

Ze deed een stapje naar achteren om haar werk te bewonderen.

De hele ochtend was ze met de taartjes bezig geweest. Vijf uur lang

boter en suiker en bloem afwegen, ingrediënten mengen, deeg kneden en rollen, eigeel met citroensap opkloppen en zachtjes aan de kook brengen en zeven tot het een dikke, romige massa was met de kleur van boterbloemen. Ze had de korst ingesmeerd en de randen netjes geplooid zodat elk taartje net een kanten tafelkleedje leek. Ze had de broze reepjes citroenschil gekookt en gekonfijt, en suikerkristallen verpulverd tot een fijn poeder om de taartjes mee te bestuiven. Haar vingers jeukten om de korst nu meteen al te voorzien van een laagje suikerpoeder, maar ze hield zich in. De taartjes moesten eerst afkoelen, anders zou de suiker op het oppervlak smelten tot een onaantrekkelijke smurrie.

Deze taartjes waren het resultaat van alles wat ze had geleerd uit de beduimelde receptenboeken die op de keukenplank werden bewaard. Ze had zich geen moment gehaast, had over elke handeling goed nagedacht, en er zat geen enkel minderwaardig ingrediënt in de gegroefde bakvormen. Ze was uiterst zorgvuldig te werk gegaan. Ze had hart en ziel in de taartjes gestopt.

Haar onderzoekende blik bleef even rusten op elke vierkante centimeter, elke plooi van de korst, elk glimmend oppervlak.

Uiteindelijk stond ze het zichzelf toe te glimlachen.

Voor haar stonden drie perfecte citroentaartjes, en iedereen in het Hartenrijk – van de dodo's tot aan de Hartenkoning – zou moeten erkennen dat zij de beste bakker van het hele koninkrijk was. Zelfs haar moeder zou er niet meer omheen kunnen.

Nu de spanning verdwenen was, wipte ze op en neer op haar tenen en ze slaakte een kreetje in haar ineengeslagen handen.

‘Jullie zijn mijn allergrootste trots,’ verklaarde ze, haar armen boven de taartjes spreidend alsof ze het gebak een ridderlijke onderscheiding toekende. ‘Ga dan nu de wijde wereld in, in al jullie zalige citroenigheid, en tover een glimlach rond elke mond die van jullie heerlijkheid zal proeven.’

‘Praat je nu alweer tegen het eten, Lady Catherine?’

‘Mm-mmm. Dit is niet zomaar eten, Cheshire.’ Zonder om te kijken hief ze haar vinger op. ‘Ik wil je voorstellen aan de wonderlijkste Citroentaartjes die ooit in het hele Hartenrijk gebakken zijn!’

Een gestreepte staart krulde zich rond haar rechterschouder. Een zacht, harig hoofd met snorharen verscheen boven haar linkerschouder. Cheshire spinde bedachtzaam en het geluid gleeed trillend langs haar ruggengraat. ‘Indrukwekkend,’ zei hij op de toon waarvan Cath zich altijd afvroeg of die wel of niet spottend was. ‘Maar waar is de vis?’

Cath likte de suikerkristallen van haar vingers en schudde haar hoofd. ‘Er is geen vis.’

‘Geen vis? Wat is de bedoeling er dan van?’

‘De bedoeling is perfectie.’ Elke keer als ze daaraan dacht, voelde ze lichte kriebels in haar maag.

Cheshire verdween achter haar schouders en verscheen op de baktafel, waar hij een poot met uitgeslagen nagels boven de taartjes hield. Cath sprong naar voren om hem weg te jagen. ‘Waag het niet! Die zijn voor het feest van de Hartenkoning, mallerd.’

Cheshires snorharen bewogen op en neer. ‘Voor de Hartenkoning? Alweer?’

Houten poten schraapten over de keukenvloer toen Cath een stoel dichterbij trok en daarop plaatsnam. ‘Ik dacht er eentje voor hem te bewaren, dan kunnen de andere worden neergezet op de bankettafel. Zijne Majesteit wordt er altijd heel blij van als ik dingen voor hem bak, weet je. En een gelukkige koning...’

‘... zorgt voor een gelukkig koninkrijk.’ Cheshire geeuwde zonder de moeite te nemen een poot voor zijn mond te houden. Met een vertrokken gezicht hield Cath haar handen tussen hem en de taartjes om ze te beschermen tegen zijn onsmakelijke tonijnadem.

‘Een gelukkige koning is anders ook een geweldige aanbeveling. Stel je eens voor dat hij me uitroept tot de officiële taartenbakker van het

koninkrijk! Dan staan er straks kilometers lange rijen met mensen die ze allemaal willen proeven.’

‘Ze ruiken zurig.’

‘Het zijn ook citroentaartjes.’ Cath draaide een van de bakvormen een paar graden zodat de bloesem van de citroenschilroos precies zo lag als bij de andere twee. Ze was altijd zeer zorgvuldig in de presentatie van haar lekkernijen. Mary Ann zei dat haar gebakjes er nog mooier uitzagen dan die van de koninklijke patissiers.

Na vanavond zou haar gebak niet alleen bekendstaan als veel mooier, maar ook als superieur, in alle opzichten. Een dergelijk compliment was precies wat zij en Mary Ann nodig hadden als ze hun eigen banketbakkerij wilden beginnen. Na jarenlang plannen voelde ze dat de droom nu eindelijk op het punt stond om werkelijkheid te worden.

‘Is dit wel het juiste seizoen voor citroenen?’ vroeg Cheshire, toekijkend hoe Cath de overgebleven reepjes citroenschil verzamelde en in een kaasdoek bond. De tuinmannen konden ze gebruiken om ongedierte op afstand te houden.

‘Nee, niet echt,’ zei ze, voor zich uit glimlachend. Haar gedachten dwaalden af naar die ochtend. Naar het moment waarop het zwakke daglicht door de kanten gordijnen haar kamer binnenviel. Waardoor ze wakker was geworden en die heerlijke citroengeur had geroken.

Ergens wilde ze die herinnering geheimhouden en veilig opsluiten in haar hart, maar Cheshire zou er snel genoeg achter komen. Het was immers lastig te verbergen dat er ’s nachts opeens een boom in haar slaapkamer was gegroeid. Het verbaasde Cath dat de geruchten zich nog niet hadden verspreid, gezien Cheshires neus voor roddels. Misschien had hij vanochtend alleen maar liggen luieren. Of zijn buikje laten kriebelen door de dienstmeisjes; een nog geloofwaardiger alternatief.

‘Ze zijn afkomstig uit een droom,’ bekende ze terwijl ze de taartjes naar de taartenkast droeg om verder af te koelen.

Cheshire ging er rustig voor zitten. ‘Uit een droom?’ Zijn mond vormde een brede grijns vol tanden. ‘O, vertel!’

‘Wat, zodat het halve koninkrijk het weet voordat de avond is gevallen? Geen sprake van. Ik heb iets gedroomd, en toen ik wakker werd groeide er een citroenboom in mijn slaapkamer. Meer hoeft je niet te weten.’

Ze klapte de deurtjes van de taartenkast vastberaden dicht, evengoed om zichzelf de mond te snoeren als om verdere vragen te voorkomen. Want in werkelijkheid had de droom haar niet meer met rust gelaten vanaf het moment dat ze was ontwaakt. Hij achtervolgde haar, prikkelde haar... Ze wilde erover praten, bijna even graag als ze de droom wilde verzwijgen en alleen voor zichzelf wilde houden.

Het was een vage, prachtige droom geweest, met daarin een vage, prachtige jongen. Hij was helemaal in het zwart gehuld en stond in een boomgaard vol citroenbomen. Haar be kroop het onmiskenbare gevoel dat hij iets had wat haar toebehoorde. Ze wist niet wat het was, alleen dat ze het terug wilde hebben. Maar elke keer dat ze een stap naar hem toe deed, bewoog hij verder en verder bij haar vandaan.

Er gleed een rilling over haar rug. Nog steeds voelde ze de nieuwsgierigheid in haar borstkas branden, die drang om achter hem aan te gaan.

Toch waren het voornamelijk zijn ogen die haar bijbleven. Geel en glinsterend, zoet en zuur. Zijn ogen waren zo zonnig als rijpe citroenen.

Ze schudde de flarden herinnering van zich af en wendde zich weer tot Cheshire. ‘Toen ik wakker werd, had een tak van de boom al een van de bedstijlen los gewerkt. Uiteraard heeft moeder de tuinmannen opgedragen de boom weg te halen voor hij nog meer schade kon aanrichten, maar het is me gelukt stiekem eerst een paar citroenen te plukken.’

‘Ik vroeg me al af wat dat voor kabaal was vanochtend.’ Cheshires staart sloeg tegen de snijplank. ‘Weet je zeker dat die citroenen geschikt zijn voor consumptie? Als ze in een droom zijn ontstaan, zouden ze wel eens... je weet wel... dát soort eten kunnen zijn.’

Caths aandacht dwaalde weer naar de gesloten taartenkast, waar de taartjes achter de deuren van draadgaas stonden af te koelen. ‘Ben je bang dat de Hartenkoning krimpt als hij er eentje eet?’

Cheshire snoof. ‘Integendeel. Ik ben bang dat ik zo groot word als een huis als ik er eentje zou opeten. Ik let tegenwoordig op mijn figuur, zie je.’

Giechelend boog Cath over de tafel naar hem toe om hem onder zijn kin te kriebelen. ‘Hoe groot of klein je ook wordt, je bent perfect, Cheshire. Maar de citroenen zijn veilig – ik heb er eentje geproefd voordat ik ging bakken.’ Ze vertrok haar mond bij de zure herinnering.

Cheshire snorde inmiddels alweer en negeerde haar. Cath steunde haar kin op haar vrije hand terwijl Cheshire zich gelukkig omdraaide en ze hem verder aaide over zijn buik. ‘En trouwens, zelfs al zou je een keer iets verkeerd eten, dan nog kan ik je vast wel ergens voor gebruiken. Ik heb altijd al een koets gewild die door een kat werd getrokken.’

Cheshire deed een oog open; de pupil was versmald tot een opstaand streepje en hij keek haar niet bepaald geamuseerd aan.

‘Dan zou ik bolletjes wol en visgraten aan een hengel voor je neus houden, zodat je in beweging blijft.’

Hij hield net lang genoeg op met snorren om te zeggen: ‘Je bent lang niet zo grappig als je denkt, Lady Pinkerton.’

Cath gaf Cheshire een speels tikje op zijn neus en trok haar hand weer weg. ‘Je zou je verdwijntruc kunnen doen en dan zou iedereen zeggen: O gunst, kijk dat bijzondere, bolle hoofd die koets toch eens voorttrekken!’

Nu schonk Cheshire haar een echt vernietigende blik. ‘Ik ben een trotse katachtige, geen lastdier.’

Beledigd verdween hij.

‘Wees nou niet boos, ik plaag je alleen maar.’ Catherine trok haar schort los en hing het aan een haakje aan de muur. Op haar jurk ontdekte ze een perfect silhouet van het schort, gevormd door randjes bloem en stukjes opgedroogd deeg.

‘O, trouwens.’ Zijn stem klonk uit het niets. ‘Je moeder is naar je op zoek.’

‘Waarom? Ik ben de hele ochtend al hier beneden bezig.’

‘Ja, en daardoor kom je nu te laat. Ik zou maar opschieten als ik jou was, tenzij je van plan bent om als citroentaart te gaan.’

‘Te laat?’ Catherine wierp een blik op de koekoeksklok aan de muur. Het was nog vroeg in de middag, er was nog genoeg tijd om...

Haar hart sloeg een slag over toen ze het zachte gesnurk in de klok hoorde. ‘O! Koekoek, ben je nu alweer in slaap gesukkeld?’ Met haar vlakke hand gaf ze een klap tegen de zijkant van de klok en het deurtje sprong meteen open, waardoor er een kleine rode vogel te zien was die lag te slapen. ‘Koekoek!’

Het vogeltje schrok wakker en fladderde paniekerig met zijn vleugels. ‘O, jeetje. O, jeetje toch,’ snerpte hij, in zijn ogen wrijvend met de puntjes van zijn vleugels. ‘Hoe laat is het?’

‘Waarom vraag jij dat aan mij, malle vogel?’ Met een gekweld kreuntje rende Catherine de keuken uit en de trap op, waar ze tegen Mary Ann botste.

‘Cath... Lady Catherine! Ik kwam net... De Markiezin is...’

‘Ik weet het, ik weet het. Ik ben de tijd uit het oog verloren.’

Mary Ann nam haar vlug van top tot teen op en pakte haar pols vast. ‘Laten we je maar gauw een beetje presentabel maken voor ze je ziet en er koppen rollen!’

Hoofdstuk 2

Mary Ann controleerde of de Markiezin er niet net aankwam voordat ze Cath de slaapkamer in duwde en de deur achter zich dichtdeed.

Het andere dienstmeisje, Abigail, was er al. Ze had precies hetzelfde aan als Mary Ann: een onopvallende, zwarte jurk met een wit schort, en was bezig een hobbelpaardenvlieg met een bezem het geopende raam uit te jagen. Telkens als ze miste, hinnikte het beestje en gooide zijn manen van de ene kant naar de andere voor het weer naar het plafond vloog. ‘Ik krijg wat van dat ongedierte!’ bromde Abigail tegen Mary Ann terwijl ze het zweet van haar voorhoofd veegde. Toen ze besepte dat Catherine ook aanwezig was, maakte ze meteen een scheve reverencie.

Catherine verstrakte. ‘Abigail...!’

Haar waarschuwing kwam net te laat. Een kleine hobbelpaardenvlieg galoppeerde over de achterkant van Abigails kapje voordat het paardje terugvloog naar het plafond.

‘Irritante minipony!’ gilte Abigail, zwaaiend met haar bezem.

Mary Ann dook ineen, trok Catherine mee naar de toiletruimte en sloot de deur. Er stond al een kan water klaar op de wastafel. ‘Er is geen tijd meer voor een bad, maar laten we dat je moeder maar niet vertellen,’

zei ze, frunnikend aan de achterkant van Catherines mousseline jurk terwijl Cath een wasdoekje in de kan doopte. Ze schrobde verwoed alle bloem van haar gezicht. Hoe had ze het in hemelsnaam achter haar oren weten te krijgen?

‘Ik dacht dat je vandaag de stad in zou gaan,’ zei ze terwijl ze zich door Mary Ann uit haar jurk en onderjurk liet helpen.

‘Ik ben ook gegaan, maar het was ongelooflijk saai. Er werd nergens anders over gepraat dan over het bal, alsof de Hartenkoning niet om de dag een feest geeft.’ Mary Ann nam het wasdoekje van Catherine over en schrobde daarmee over haar armen tot haar huid roze was. Vervolgens besprenkelde ze haar met rozenwater om de geur van het deeg en het ovenvuur te verbloemen. ‘En ze hadden het allemaal over de nieuwe hofnar die vanavond zijn debuut zal maken. Jack liep te pochen dat hij zijn narrenmuts zou stelen en de belletjes kapot zou slaan bij wijze van inwijding.’

‘Dat klinkt wel heel kinderachtig.’

‘Mee eens. Maar Jack is ook een lompe boer.’ Mary Ann hielp Catherine in een nieuwe onderjurk voor ze haar op een kruk plantte en haar donkere haren begon te borstelen. ‘Maar ik heb wel één interessant nieuwtje. De schoenmaker gaat met pensioen en zal zijn winkel aan het eind van deze maand opleveren.’ Met enkele soepele polsbewegingen, een doosje vol spelden en een beetje bijenwas lag er al gauw een prachtige haarwring in Catherines nek. Haar gezicht werd omringd door vrolijke krulletjes.

‘De schoenmaker? Aan de Hoofdstraat?’

‘Die, ja.’ Mary Ann draaide Cath rond en liet haar stem zakken tot een gefluister. ‘Toen ik het hoorde dacht ik meteen dat het een geweldige locatie zou zijn. Voor ons.’

Caths ogen werden groot. ‘O, hartjes! Je hebt gelijk. Vlak naast die speelgoedwinkel...’

‘En aan de voet van de heuvel met dat schilderachtige witte kapelletje.

Denk eens aan alle bruidstaarten die je zou kunnen maken.’

‘O! We zouden voor de opening een hele serie vruchtentaartjes kunnen maken in allerlei smaken! Dan beginnen we met de klassiekers: bosbessentaartjes, perziktaartjes... en, denk eens aan alle mogelijkheden! De ene dag een lavendel-nectarinetaartje, de volgende dag banaan met butterscotch, met een cracker-kruimellaagje erbovenop en...’

‘Hou op!’ Mary Ann lachte. ‘Ik heb al zo’n trek!’

‘We zouden eigenlijk moeten gaan kijken, denk je niet? Voordat iedereen het weet?’

‘Daar heb ik ook aan gedacht. Misschien morgen. Maar je moeder...’

‘Ik zal wel zeggen dat we nieuwe linten gaan kopen. Dat vindt ze niet erg.’ Cath wiebelde heen en weer op de bal van haar voeten. ‘Tegen de tijd dat ze van de bakkerij afweet, zullen we haar kunnen laten zien wat een geweldige kans het is om een bedrijfje op te zetten, en dan zal zelfs zij het plan niet meer kunnen afkeuren.’

Mary Anns glimlach verstrakte. ‘Ik denk niet dat ze het plan zozeer zal afkeuren.’

Cath wuifde haar zorgen weg, al wist ze dat Mary Ann gelijk had. Haar moeder zou het nooit goedkeuren dat haar enige dochter, de erfgename van Rotsschildpadbaai, de mannelijke zakenwereld zou betreden, en al helemaal niet met een eenvoudig dienstmeisje als Mary Ann als zakenpartner. Bovendien was bakken een taak voor de bedienden, zou haar moeder zeggen. Ze zou het afgrijselijk vinden dat Cath van plan was haar bruidsschat te gebruiken om een winkel te kunnen openen.

Maar Mary Ann en zij droomden er al zo lang over dat ze soms vergat dat de droom nog niet was uitgekomen. Haar gebakjes en desserts waren zo langzamerhand befaamd in het hele koninkrijk, en niemand minder dan de Hartenkoning was haar grootste fan – het was goed mogelijk dat dit de enige reden was waardoor haar moeder de hobby door de vingers zag.

‘Haar goedkeuring is niet belangrijk,’ zei Cath, waarmee ze net zo

hard zichzelf als Mary Ann probeerde te overtuigen. Het idee dat haar moeder kwaad zou worden vanwege deze beslissing, of erger, haar zou onterven, maakte haar misselijk. Maar zo ver zou het niet komen. Hoopte ze.

Ze hief haar kin. ‘We zetten dit door, met of zonder de goedkeuring van mijn ouders. We zullen de allerbeste banketbakkerij van het Hartenrijk hebben. Zelfs de Witte Koningin zal hiernaartoe reizen zodra ze hoort over onze decadente chocoladetaarten en verrukkelijk luchtige bessenscones.’

Twijfelend tuitte Mary Ann haar lippen.

‘O, bijna vergeten,’ ging Cath verder. ‘Ik heb nu drie taartjes in de taartenkast staan om af te koelen. Wil jij die vanavond meenemen? O! Er moet nog wel een fijn laagje poedersuiker overheen. Ik heb er wat van op de tafel laten staan. Je hebt maar een heel klein beetje nodig.’ Ze drukte duim en wijsvinger bijna op elkaar om het kleine beetje te illustreren.

‘Natuurlijk neem ik ze mee. Wat zijn het voor taartjes?’

‘Citroen.’

Er kroop een plagerige grijns over Mary Anns gezicht. ‘Uit die boom van je?’

‘Heb je het al gehoord?’

‘Ik zag de tuinman, meneer Gardiner, hem vanochtend vlak onder je raam planten en ik moest hem gewoon vragen waar de boom vandaan kwam. Ze hebben moeten hakken en zagen om hem rond je bed vandaan te krijgen, en toch zag hij er nauwelijks beschadigd uit.’

Catherine wreef in haar handen en vroeg zich af waarom ze zich zo ongemakkelijk voelde wanneer ze sprak over haar droomboom. ‘Ja, dat is inderdaad waar ik mijn citroenen vandaan heb, en ik weet zeker dat dit mijn beste taartjes tot nu toe zijn. Morgenochtend zal het hele Hartenrijk erover praten en zullen mensen maar al te graag willen weten wanneer ze zelf een van onze gebakjes kunnen kopen.’

‘Doe niet zo mal, Cath.’ Mary Ann trok een korset over Caths hoofd.

‘Dat vragen ze zich al af sinds je vorig jaar die bruine ahornsuikerkoekjes maakte.’

Cath trok haar neus op. ‘Praat me er niet van. Ik had ze veel te lang in de oven laten staan, weet je nog? De randjes waren te hard geworden.’

‘Je bent veel te kritisch.’

‘Ik wil de beste zijn.’

Mary Ann legde haar handen op Caths schouders. ‘Je bént de beste. En ik heb alles nog een keertje doorgerekend – de kosten voor de winkel van meneer Rups, de maandelijkse uitgaven en de prijs van de ingrediënten afgezet tegen onze geplande dagelijkse productie en de verkoopprijzen. Zelfs met een extra marge voor onvoorziene omstandigheden denk ik dat we binnen een jaar al winst kunnen maken.’

Cath sloeg haar handen over haar oren. ‘Je bederft alle pret met die cijfers en berekeningen van je. Je weet toch dat ik daar helemaal duizelig van word?’

Mary Ann snoof en draaide zich om om de kledingkast te openen. ‘Je hebt er geen enkele moeite mee om te berekenen hoeveel eetlepels er in een kopje gaan. Zo heel anders is dit niet.’

‘Het is wél anders, en daarom heb ik jou ook nodig bij deze hele onderneming. Mijn briljante en o zo rationele zakenpartner.’

Ze vóélde Mary Ann bijna met haar ogen rollen. ‘Dat zou ik graag zwart op wit hebben, Lady Catherine. Ik meen me te herinneren dat we voor vanavond ons oog op de witte jurk hadden laten vallen?’

‘Wat jou het beste lijkt.’ Cath zette de fantasieën over hun toekomstige bakkerij uit haar gedachten en klemde een paar parels aan haar oorlelletjes.

‘En?’ vroeg Mary Ann, nadat ze ondergoed en een petticoat uit de kast had gepakt en Cath had opgedragen zich om te draaien zodat ze het rijgsnoer van het korset kon aantrekken. ‘Was het een fijne droom?’

Cath kwam er tot haar grote verbazing achter dat er nog wat deeg onder haar vingernagels zat. Daaraan pulken gaf haar een goed excuus om

haar hoofd gebogen te houden en de blos te verbergen die langs haar keel omhoogkroop. ‘O, niets bijzonders,’ zei ze, denkend aan citroengele ogen.

Ze hapte naar lucht toen het korset onverwacht in één keer werd strakgetrokken en het haar ribbenkast insnoerde. ‘Ik weet heus wel wanneer je liegt,’ zei Mary Ann.

‘Nou, goed dan. Ja, het was een fijne droom. Maar ze zijn allemaal magisch, nietwaar?’

‘Ik zou het niet weten, ik heb er nooit een gehad. Abigail heeft me wel een keertje verteld dat ze droomde over een grote, stralende halvemaanvorm die in de lucht verscheen... De volgende ochtend dook Cheshire op, met een breed grijnzend, zwevend gebit, smekend om een schoteltje melk. Het is nu jaren later en we schijnen niet meer van hem af te kunnen komen.’

Cath kreunde. ‘Ik mag Cheshire heel graag, maar ik hoop ergens dat mijn droom een ietwat magischer voorteken is dan dat.’

‘Ach, zelfs als dat niet zo is, heb je er in elk geval een paar heerlijke citroenen aan overgehouden.’

‘Dat is waar. Daar ben ik tevreden mee.’ Al was dat niet helemaal waar. Niet eens een beetje.

‘Catherine!’ De deur zwaaide open en de Markiezin zweefde naar binnen met ogen als schoteltjes en een roodpaars aangelopen gezicht, ook al was het pas gepoederd. Catherines moeder verkeerde voortdurend in een staat van chaos en verbijstering. ‘Daar ben je, mijn lieveling! Wat krijgen we nu? Ben je nog niet eens aangekleed?’

‘O, moeder, Mary Ann was me zojuist aan het helpen met...’

‘Abigail, sta niet zo met die bezem te spelen en kom hier! We hebben je hulp nodig! Mary Ann, wat heeft ze áán?’

‘Milady, we dachten aan de witte jurk die ze...’

‘Geen sprake van! Rood! Je draagt de rode jurk!’ Haar moeder opende de deuren van de kledingkast en trok er een lange baljurk uit van zwaar,

rood fluweel met een enorme hoepelrok en een laag uitgesneden hals die weinig aan de verbeelding overliet. ‘Ja, deze is perfect.’

‘O, moeder! Niet die jurk, die is veel te krap!’

Haar moeder plukte een waschtig groen blaadje van het bed en legde de jurk neer op het beddengoed. ‘Nee, nee, nee, niet te krap voor mijn lieve, kleine hartje. Dit wordt een zeer speciale avond, Catherine, en het is uitermate belangrijk dat je er op je allermooist uitziet.’

Cath wisselde een blik met Mary Ann, die haar schouders ophaalde.

‘Maar het is gewoon weer een bal. Waarom kan ik niet...’

‘Kom, kom, kindje.’ Haar moeder trippelde door de kamer en drukte haar beide handen tegen Catherines wangen. De Markiezin mocht dan zo tener zijn als een vogeltje, haar vingers knepen bepaald niet zachtjes in Caths wangen. ‘Er staat je vanavond iets geweldigs te wachten, mijn knappe meisje.’ Haar ogen fonkelden op een manier die Catherine achterdochtig maakte, en op dat moment beval haar moeder: ‘En nu om-draaien!’

Catherine maakte een sprongetje van schrik en draaide zich om naar het raam.

Haar moeder, die door haar huwelijk Markiezin was geworden, had dat effect op iedereen. Ze was vaak een warme, liefdevolle vrouw en Caths vader, de Markies, aanbad haar dan ook, maar Cath kende haar wisselvallige humeur maar al te goed. Het ene moment stond ze nog verrukt te kirren, het andere moment schreeuwde ze op vol volume. Ondanks haar iele postuur had ze een bulderende stem en een speciale boze blik die het hart van een leeuw nog zou laten verschrompelen.

Cath had gedacht dat ze zo onderhand wel gewend zou zijn aan haar moeders temperament, maar de snelle stemmingswisselingen verrasten haar nog steeds.

‘Mary Ann, trek haar korset strakker aan.’

‘Maar milady, ik heb net...’

‘Strakker, Mary Ann. Deze jurk past niet zonder wespentaille, dus

dat wordt flink insnoeren. Je hebt helaas de zware botten van je vader, weet je, en we moeten er goed op letten dat je niet ook zijn figuur krijgt. Abigail, doe me een plezier en breng me de robijnrode set uit mijn sieradenkastje.’

‘De robijnrode set?’ klaagde Catherine terwijl Mary Ann het snoer van het korset aantrok. ‘Maar die oorbellen zijn zo zwaar.’

‘Klaag niet zo, je bent toch geen zwakkeling? Het is maar voor één avondje. Strakker!’

Catherines gezicht vertrok toen Mary Ann aan het snoer van haar korset sjoerde. Ze blies zo veel mogelijk adem uit en greep zich vast aan de rand van de toilettafel terwijl ze de sterretjes die voor haar ogen dansten probeerde weg te knippen.

‘Moeder, ik kan zo niet ademen.’

‘Hou daar een volgende keer dan eens rekening mee voordat je een tweede dessert neemt, zoals gisteravond. Je kunt niet eten als een varken en je kleden als een dame. Het mag een wonder heten als deze jurk past.’

‘We kunnen altijd... de witte... aantrekken?’

Haar moeder sloeg haar armen over elkaar. ‘Mijn dochter zal vanavond in het rood gekleed gaan, zoals het een echte... Ach, laat ook maar. Je zult het avondeten maar moeten overslaan.’

Cath kreunde toen Mary Ann een laatste keer aan de rijgveter van het korset trok. Het was al erg genoeg om zo ingesnoerd te worden, maar dan ook nog het avondeten missen? Het eten was juist waar ze zich het meest op verheugde als ze naar feestjes van de koning ging, en ze had de hele dag slechts één hardgekookt ei gegeten – ze was zo opgegaan in het bakken dat ze vergeten was om nog iets te nuttigen.

Haar maag liet zijn ongenoegen al horen in zijn benarde ruimte.

‘Gaat het wel?’ fluisterde Mary Ann.

Ze knikte, bang kostbare adem te verspillen aan praten.

‘Jurk!’

Voordat Catherine op adem kon komen werd ze al in de roodfluwelen

draak van een jurk gesjord en gewurmd. Toen de dienstmeisjes klaar waren en Catherine een blik in de spiegel durfde te werpen, was ze opgelucht dat ze er niet uitzag als een uitpuilende saucijs, ook al voelde ze zich wel zo. De felle kleur paste goed bij het rood van haar lippen en haar lichte huid leek zo nog lichter, terwijl haar donkere haar nog donkerder leek. Zodra Abigail de enorme ketting op haar sleutelbeen had gelegd en de parels in haar oren had vervangen door robijnen hangers, voelde Catherine zich heel eventjes een ware dame van het hof, een en al glamour en geheimzinnigheid.

‘Adembenemend!’ De Markiezin legde Catherines hand in de hare en die vreemde blik keerde weer terug in haar betraande ogen. ‘Ik ben zo trots op je.’

Catherine fronste haar wenkbrauwen. ‘Echt waar?’

‘Zeg, nu niet naar complimentjes hengelen.’ Haar moeder klakte afkeurend met haar tong, gaf Catherine een klopje op de rug van haar hand en liet hem toen weer los.

Catherine keek nogmaals naar haar spiegelbeeld. Het geheimzinnige en de glamour vervlogen alweer en ze voelde zich nogal bloot. Ze had liever een fijne, ruime, alledaagse jurk aangehad, met of zonder laagje bloem op de rok. ‘Moeder, ik ben veel te opzichtig gekleed. Niemand anders zal zo opgedoft zijn.’

Haar moeder snifte. ‘Precies. Je ziet er heel speciaal uit!’ Ze pinkte een traantje weg. ‘Het doet me zo ontzettend veel.’

Ondanks alle ongemakken en haar bedenkingen kon Cath het warme gevoel in haar borst niet onderdrukken. Haar moeders stem galmde altijd als een constant gezeur door haar hoofd: ze moest de vork neerleggen, rechtop staan, glimlachen – maar ook weer niet zó veel! Ze wist wel dat haar moeder het beste met haar voorhad, maar het was o zo prettig om ook eens een keer een compliment te krijgen.

Na een laatste dromerige zucht zei de Markiezin iets over bij Caths vader gaan kijken voordat ze de kamer uit fladderde en Abigail met zich

mee trok. Toen de deur dichtgevallen was, wilde Cath zich het liefst op het bed laten neerploffen van de uitputting die ze altijd voelde na haar moeders aanwezigheid, maar ze wist vrij zeker dat er ergens een belangrijke naad zou knappen als ze dat deed.

‘Zie ik er even belachelijk uit als ik me voel?’

Mary Ann schudde haar hoofd. ‘Je ziet er betoverend mooi uit.’

‘Is het niet absurd om er betoverend mooi uit te zien op een suf bal? Straks denkt iedereen nog dat ik verwaand ben.’

Mary Ann perste haar lippen verontschuldigend op elkaar. ‘Het is wel een beetje suiker op de glazuurlaag, inderdaad.’

‘Ah, toe, ik heb al zo’n honger.’ Cath probeerde zich iets te draaien in het korset en enkele baleinen die in haar ribben prikten te verplaatsen, maar er viel geen beweging in te krijgen. ‘Ik snak naar een chocolaatje.’

‘Het spijt me, Cath, maar ik denk dat die jurk geen enkel hapje toelaat. Kom, dan help ik je met het aantrekken van je schoenen.’

Hoofdstuk 3

Het Witte Konijn stond als ceremoniemeester boven aan de trap, zijn borst opgezet en sullig glimlachend toen Catherines vader hem zijn visitekaartje overhandigde. ‘Goedenavond, goedenavond, edele heer! Wat een magnifieke halsdoek draagt u vanavond, hij past zo uitstekend bij uw haar, dat als vers gevallen sneeuw een kalende heuvel siert. Ja, zo zou ik het beschrijven.’

‘Ja, denkt u dat echt, meneer Konijn?’ vroeg Caths vader, in zijn nopjes met het compliment. Een ogenblik bleef hij staan om zachtjes op zijn hoofd te kloppen, alsof hij de vleierende woorden wilde bevestigen.

De blik van het Konijn schoot naar de Markiezin. ‘Mijn waarde Lady Pinkerton, ik weet zeker dat mijn ogen zulk een zeldzame schoonheid nooit eerder hebben waargenomen, die voortreffelijke elegantie...’

De Markiezin wuifde hem weg. ‘Schiet een beetje op, aankondiger.’

‘Ah, eh, ja, uiteraard, ik ben immer uw nederige dienaar, milady.’ Zenuwachtig zette het Konijn zijn oren recht overeind en de trompet aan zijn mond. Terwijl zijn deuntje nog nagalmde door de balzaal, verkondigde hij: ‘Dames en heren, Whealagig T. Pinkerton, de edelachtbare Markies van Rotsschildpadbaai, vergezeld door zijn vrouw Lady

Idonia Pinkerton, Markiezin van Rotsschildpadbaai, en dochter Lady Catherine Pinkerton!’

Terwijl de Markies en de Markiezin de trap naar de balzaal afdaalden, gleden de roze oogjes van het Witte Konijn naar Catherine; ze werden groot bij het zien van haar volumineuze rode baljurk. Zijn neus wipte op en neer van afkeuring, maar dat wist hij snel te verbergen met weer zo’n kruiperige grijns. ‘Zo zo, Lady Pinkerton, u ziet er eh... zeer opvallend uit.’

Cath probeerde hem een zwakke glimlach te schenken en wilde achter haar ouders aan de trap af lopen, maar op dat moment keek ze omhoog naar de balzaal, hapte naar lucht en deinsde achteruit.

Een zee van zwart en wit deinde voor haar ogen.

Rokkostuums met ivoorkleurig jacquet en lange handschoenen zo zwart als ebbenhout.

Crèmekleurige fascinators in de vorm van een zeester en strikjes van kraaienvaren.

Zwart-witte leggings, geruit als een schaakbord. Gezichtsmaskers met zebraprint. Zwartfluwelen rokken versierd met bergkristallen en ijspegels. Enkele Ruiten-hovelingen hadden zelfs zwarte schoppen op hun buik geplakt om hun herkenbare rode kleur te verbergen.

Opvallend. Ja, dat kon je wel zeggen.

Hier en daar zag je wel een klein beetje rood – een roos in een knoopsgat of een lint achter op een jurk – maar Cath was de enige die van top tot teen in het rood gehuld was. En alsof de jurk nog niet erg genoeg was, voelde ze nu het schaamrood langs haar hals naar boven kruipen en haar wangen kleuren. Ze merkte hoe ogen op haar werden gericht, hoorde dat er naar lucht gehapt werd en voelde de afkeurende blikken. Hoe was het mogelijk dat haar moeder niet had geweten dat de koning weer een van zijn zwart-witfeesten gaf?

Het besef drong echter vlak daarna tot haar door.

Haar moeder had het wel degelijk geweten. Starend naar haar moeders

wijd vallende witte jurk en haar vaders bijpassende witte smoking realiseerde Cath zich dat haar moeder het al die tijd al had geweten.

Er klonk weer trompetgeschal in haar oren. Naast haar schraapte het Witte Konijn zijn keel. ‘Het spijt me ontzettend, ik wil u niet opjagen, Lady Pinkerton, maar er zijn nog andere gasten die wachten tot ze aangekondigd kunnen worden...’

Ze keek om naar de rij die zich achter haar had gevormd; nog meer leden van de adel die langs elkaar heen gluurden en haar aangapten.

Catherine voelde een angstige knoop in haar maag ontstaan, tilde haar rokken op en begaf zich onder de massa pinguïns en wasberen.

De balzaal van het Hartenkasteel was lang geleden uit een gigantisch stuk rozenkwarts gehakt, van de vloer tot aan de balusters en de enorme zuilen die het gewelfde dak ondersteunden. Het plafond was beschilderd met diverse landschappen uit het koninkrijk: de Ergensheuvels en het Nergenswoud, de Tigsprong en het kasteel, en glooiende akkers die zich uitstrekten tot aan de horizon. Zelfs Rotsschildpadbaai was afgebeeld, boven de deuren die uitkwamen op de rozentuin.

In de zuidelijke muur van de ruimte zaten grote, hartvormige ramen van geslepen rood glaswerk. De bankettafel, die overladen was met fruit, kaasjes en zoete lekkernijen, stond langs de gehele lengte van de noordelijke muur, tot naast het paneel dat de dansers en het orkest van elkaar scheidde. Kristallen kroonluchters hingen in een cirkel aan het plafond en verwarmden de muren met het licht van duizenden witte, taps toelopende kaarsen. Zelfs vanaf de trap hoorde Cath een paar heethoofdige kaarsen klagen over de tocht in de balzaal; een van hen vroeg of iemand dan ‘ten minste een deur dicht kon doen daar beneden’.

Catherine besloot naar de bankettafel toe te gaan. Het was de enige plek in de overvolle balzaal waar ze zich prettig zou voelen, ook al zat haar jurk veel te krap om ook maar een hap te durven eten. Elke stap met haar kaarsrechte lichaam, in het korset dat stevig tegen haar ribben

gesnoerd zat en met de hoepelrok die over de traptreden sleepte was een worsteling. Ze was dan ook dankbaar toen ze de harde klik van de vloer onder haar hakken hoorde.

‘Mijn allerliefste Lady Catherine, ik had al gehoopt dat je vanavond ook aanwezig zou zijn.’

Haar dankbaarheid verdween op slag. Het was typisch dat Margaret al aan haar arm hing nog voor ze twee stappen in de richting van het voedsel had kunnen zetten.

Catherine wist haar gezichtsuitdrukking om te buigen naar vreugde. ‘Nee maar, Lady Margaret! Hoe gaat het met je?’

Margaret Mearle, dochter van de Graaf van Tigsprong, was Catherines hartsvriendin, al vanaf hun kleutertijd. Helaas mochten ze elkaar niet zo.

Margaret had nogal te lijden onder het feit dat ze vreselijk onaantrekkelijk was. En niet in de zin van onopvallend-rupsje-dat-wacht-tot-het-verandert-in-een-schitterende-vlinder, maar van het soort onaantrekkelijk dat de mensen om haar heen de hoop al had doen opgegeven. Ze had een puntige kin, kleine ogen die veel te dicht bij elkaar stonden en overschaduwd werden door uitstekende wenkbrauwen, en brede, houten schouders die nog meer uitstaken door haar slecht passende kleding. Het was dat ze jurken droeg, anders zou Margaret met regelmaat voor een jongen worden aangezien.

Een onaantrekkelijke jongen.

Margarets lichamelijke tekortkomingen waren een favoriet gespreksonderwerp van Catherines moeder (‘Ze zou lang niet zo’n hopeloos geval zijn als ze haar korsetten eens wat strakker aantrok’), maar Catherine stoorde zich veel meer aan Margarets persoonlijkheid, aangezien Margaret er al van kinds af aan van overtuigd was dat ze zeer, zeer intelligent was en zeer, zeer rechtschapen. Intelligent en rechtschapener dan alle anderen. En ze blonk erin uit al die anderen duidelijk te maken hoeveel intelligenter en rechtschapener ze wel niet was.

Aangezien ze zulke goede vriendinnen waren, zag Margaret het al heel lang als haar taak om Catherine op haar onvolkomenheden te wijzen. In de hoop haar wat bij te schaven. Zoals elke goede vriendin zou doen.

‘Het gaat heel goed,’ zei Margaret tijdens de uitwisseling van een wederzijdse reverence, ‘maar ik voel me er vreselijk bij je te moeten meedelen dat je gewaad ongepast rood is.’

‘Hartelijk bedankt voor dat inzicht,’ zei Catherine met een vernietigende glimlach. ‘Ik ben zeer recent zelf ook tot die conclusie gekomen.’

Margaret trok haar neus op en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik moet je waarschuwen, mijn dierbare Catherine, dat een dergelijke poging om de aandacht te trekken kan leiden tot een leven vol arrogantie en ijdelheid. Het is veel verstandiger je innerlijke schoonheid door een saaie jurk heen te laten stralen dan die te verhullen met uiterlijke versieringen.’

‘Ik dank je hartelijk voor je advies. Ik zal erover nadenken.’ Cath weerhield zich ervan een afkeurende blik op Margarets jurk te werpen. Die was niet alleen saai en zwart, maar het ensemble werd ook bekroond door een ontnuchterende bontmuts.

‘Dat hoop ik maar. En de moraal van het verhaal is: eens een goudvis, altijd een goudvis.’

Er vertrok een spiertje vlak naast Caths mondhoek. Dit was weer een van Margarets kostelijke eigenaardigheden: ze was een wandelende encyclopedie van stelregels waar Cath nooit een touw aan vast kon knopen. Ze wist nooit goed of het pure nonsens was, of dat zij niet slim genoeg was om het te snappen. Al zou Margaret haar er ongetwijfeld van verzekeren dat het laatste het geval was.

Niet dat ze het haar zou vragen.

‘Hm. Inderdaad,’ stemde Cath in, terwijl ze haar blik over de gasten in de buurt liet glijden in de hoop een excuus te vinden om Margaret te lozen voor ze echt op stoom kwam. Ze kon onmogelijk af te schudden zijn als ze eenmaal op dreef was.

Niet ver van hen vandaan dronken meneer Ekster en zijn vrouw een likeurtje vlak naast een hartvormig ijssculptuur, maar Catherine durfde niet naar hen toe te vluchten. Misschien beeldde ze zich het in, maar haar sieraden wisten altijd op merkwaardige wijze te verdwijnen als het echtpaar Ekster in de buurt was.

Caths vader vermaakte de Ruiten Vier, Zeven en Acht. Op het moment dat Cath hen zag staan, was haar vader net bij de clou van een of andere grap en viel de Vier plat op zijn rug van het lachen. Hij gierde hysterisch en schopte met zijn benen van pret. Na een ogenblik werd duidelijk dat hij zelf niet meer overeind kon komen en de Acht bukte zich grinnikend om te helpen.

Catherine zuchtte – ze had nooit met gemak kunnen aanschuiven bij een grap die al half verteld was.

Dan was er nog het Allernobelste Pygmalische Wrattenzwijn, de Hertog van Everdingen. Cath vond hem vaak nogal onbeholpen en gereserveerd, en hij was vreselijk slecht in het voeren van een gesprek. Zodra hun blikken elkaar kruisten, verbaasde het haar te zien dat hij haar en Margaret gadesloeg.

Ze wist niet goed wie van hen de ogen het eerst afwendde.

‘Ben je naar iemand op zoek, Lady Catherine?’ Margaret kwam dichterbij staan – vervelend dichtbij, met haar kin rustend op Caths schouder – en volgde haar blik.

‘Nee, nee. Ik was slechts... aan het observeren.’

‘Wie observeerde je?’

‘Goh, wat heeft de Hertog vanavond een prachtig vest aan, vind je ook niet?’ vroeg ze, in een poging beleefd te blijven terwijl ze zich onder Margarets kin vandaan wurmde.

Margaret trok haar neus op in afkeer. ‘Hoe kan iemand nou naar zijn vest kijken? Als ik naar de Hertog kijk, zie ik alleen maar de manier waarop hij constant zijn neus ophaalt voor alle anderen, alsof het een enorme prestatie is om de Hertog van Everdingen te zijn.’

Cath hield haar hoofd schuin. ‘Volgens mij staat zijn neus van nature zo.’ Ze drukte een vinger tegen haar eigen neus en duwde die een stukje omhoog om het te testen. Ze voelde zich er niet ineens extra snobistisch door worden...

Margaret verbleekte. ‘Schaam je, Catherine. Je kunt niet zomaar iemand belachelijk maken! Niet en plein public in ieder geval.’

‘O! Het was niet mijn bedoeling iemand te beledigen. Het is gewoon nogal een snuitachtige neus. Waarschijnlijk heeft hij een sterk ontwikkelde reukzin. Ik vraag me af of hij niet heel goed truffels zou kunnen opsporen met zo’n neus.’

Cath kon haar verdediging gelukkig staken dankzij een ruw tikje op haar schouder.

Ze draaide zich om en stond oog in oog met een zwarte tuniek die om een hoog opgezette borst zat. Haar blik gleed verder omhoog tot aan een nors kijkend gezicht dat half verborgen werd door een ooglapje en warige haren die onder een witte baret vandaan piekten.

Het was Jack de Hartenboer, die uit medelijden tot ridder was geslagen nadat hij zijn rechteroog had verloren tijdens een potje charade.

Haar goede humeur stortte nog verder in. Het bal kon gewoon niet erger beginnen. ‘Hallo, Jack.’

‘Lady Pinkerton,’ sprak hij lijsig, zijn adem riekend naar bisschops-wijn. Zijn ene oog gleed in de richting van Margaret. ‘Lady Mearle.’

Margaret sloeg haar armen over elkaar. ‘Het is ongelooflijk onbeleefd om een gesprek te onderbreken, Jack.’

‘Ik kwam Lady Pinkerton vertellen dat dit een zwart-witbal is.’

Cath sloeg haar ogen neer en deed haar best schaapachtig te kijken, ook al wekte elke nieuwe herinnering daaraan niet zozeer schaamte, maar ergernis op. ‘Er is blijkbaar sprake van een klein misverstand.’

‘Je ziet er stom uit,’ zei Jack.

Catherine werd kwaad. ‘Je hoeft niet zo onbeschoft te zijn.’

Jack snoof en liet zijn oog weer over haar jurk glijden. En nog een

keer. 'Je bent niet half zo knap als je zelf denkt, Lady Pinkerton. Niet eens een kwart zo knap, en ik heb maar één oog om mee te kijken.'

'Ik verzeker je dat ik niet...'

'Iedereen vindt dat, maar niemand zal het recht in je gezicht zeggen, zoals ik. Maar ik ben niet bang voor je. Niet eens een beetje.'

'Ik heb nooit gezegd...'

'Ik vind je ook helemaal niet zo aardig.'

Catherine drukte haar lippen op elkaar en ademde langzaam in, voor geduld. 'Ja, ik geloof dat je me dat de laatste keer dat ik je zag ook al hebt laten weten, Jack. En de keer daarvoor. En de keer daar weer voor. Je herinnert me er steeds weer aan dat je me niet mag, en als ik me niet vergis doe je dat al vanaf het moment dat we zes jaar oud waren en de meiboom versierden.'

'Ja. Precies. Want het is ook zo.' Jacks wangen waren rood geworden. 'En je ruikt naar margrietten. Maar dan van die vieze stinkmargrietten.'

'Uiteraard naar dat soort margrietten,' zei Catherine. 'Stel je voor dat ik me per vergissing geleid zou voelen.'

Jack gromde wat en stak toen een hand uit om aan een van haar krullen te trekken.

'Au!'

De Hartenboer had zich al omgedraaid en marcheerde weg voordat Catherine een gepaste reactie kon bedenken, al zou ze achteraf wensen dat ze van dit moment gebruik had gemaakt om hem een flinke trap tegen zijn schenen te geven.

'Wat een lomperik,' zei Margaret zodra hij was verdwenen.

'Ja, zeg dat wel,' viel Catherine haar bij, wrijvend over haar hoofd. Ze vroeg zich af hoelang ze hier al was, en hoelang ze nog moest blijven.

'Al is het natuurlijk zeer betreuenswaardig,' vervolgde Margaret, 'dat jij dergelijk onbeschoft gedrag aanmoedigt.'

Catherine draaide zich ontsteld naar haar om. 'Ik moedig helemaal niets aan.'

‘Als je dat wilt geloven, moeten we het er maar over eens zijn dat we het daarover ongelooflijk oneens zullen blijven,’ zei Margaret. ‘En de moraal daarvan is...’

Voor ze kon uitweiden over een of ander onzinnig bewijs van slecht gedrag, galmde er trompetgeschal door de balzaal. Boven aan de trap sprak het Witte Konijn met zijn nasale stem: ‘Mag ik u presenteren: Zijne Koninklijke Hoogheid de Hartenkoning.’

Het Witte Konijn blies nogmaals op zijn trompet, drukte het instrument tegen zijn zij en maakte een buiging. Cath draaide zich net als alle andere gasten om toen de Hartenkoning boven aan zijn eigen privétrap verscheen. Het hele schaakbord vol aristocraten rimpelde als een golf met buigingen en reverences.

De Hartenkoning droeg zijn staatsiegewaad: een witte bontcape, een zwart-wit gestreepte pantalon, glanzend witte schoenen met gespen vol diamanten, en in zijn hand hield hij een scepter met een hart erbovenop. Uiteraard was het plaatje niet compleet zonder kroon, versierd met nog meer robijnen en diamanten en fluweel, en in het midden een hartvormig ornament.

Het zou een indrukwekkend geheel zijn geweest, ware het niet dat er op het bont vlak bij de kraag een of andere stroperige substantie kleefde, de pantalon rond een knie geknoedeld zat en de kroon – waarvan Catherine altijd al gedacht had dat hij er veel te zwaar uitzag voor het kleine hoofd van de koning – naar één kant overhelde. Daar kwam nog bij dat Zijne Majesteit stond te grijnzen als een halve zot toen Catherine overeind kwam na haar reverencie.

En hij grijnsde naar haar.

Catherine verstijfde terwijl de Hartenkoning de traptreden af hobbelde. De menigte week uiteen om hem door te laten en creëerde zo een perfect pad, en voor Catherine kon nadenken en zelf opzij kon gaan, stond de koning al voor haar.

‘Goedenavond, Lady Pinkerton!’ Hij ging op zijn tenen staan, wat

zijn minuscule gestalte alleen maar benadrukte. Hij was minstens twee handlengtes kleiner dan Catherine, ondanks de geruchten dat hij speciaal voor hem gemaakte schoenen droeg met zolen van vijf centimeter dikte.

‘Goedenavond, Uwe Majesteit. Hoe maakt u het?’ Ze maakte een tweede reverence.

Het Witte Konijn, dat achter de koning aan was gekomen, schraapte zijn keel. ‘Zijne Koninklijke Hoogheid zou graag de hand van Lady Catherine Pinkerton vragen voor de eerste quadrille.’

Haar ogen werden groot. ‘O, dank u, Uwe Majesteit. Ik voel me vereerd.’ Catherine dook omlaag voor een derde reverence – een geofende reactie op alles wat er gezegd werd in de aanwezigheid van de koning. Niet dat hij zo’n intimiderend figuur was. Eerder het tegenovergestelde. De Hartenkoning, die misschien vijftien jaar ouder was dan zij, had een nogal rond lichaam, roze wangen en de neiging om op de meest ongelegen momenten in giechelen uit te barsten. Het was juist het gebrek aan intimidatie waardoor Catherine zich voorbeeldig bleef gedragen, anders zou het veel te eenvoudig zijn om te vergeten dat hij de heerser van het Hartenrijk en haar vorst was.

Nadat hij zijn scepter aan het Witte Konijn had overhandigd, pakte de Hartenkoning Catherines hand en leidde hij haar naar de dansvloer. Cath bleef zich maar voorhouden dat het een zegen was om bij Margaret weg te zijn, al was het gezelschap van de koning niet bepaald een verbetering.

Nee, dat was niet eerlijk. De Hartenkoning was een lieve man. Een eenvoudige man. Een gelukkige man, en dat was belangrijk, want een gelukkige koning zorgde voor een gelukkig koninkrijk.

Hij was alleen geen heel slimme man.

Terwijl ze hun plaatsen innamen als eerste koppel op de dansvloer, bekroop Cath opeens een angstig gevoel. Ze danste met de koning. Alle ogen zouden op hen gericht zijn, en iedereen zou denken dat ze deze

jurk had uitgekozen met deze bedoeling – de aandacht van de koning trekken.

‘U ziet er schitterend uit, Lady Pinkerton,’ zei de Hartenkoning. Hij sprak meer tegen haar borst dan haar gezicht – dat was geen teken van onfatsoen, maar een bijkomstigheid van zijn onfortuinlijke lengte, en toch kon Catherine een bos niet van haar wangen houden.

Waarom, wáárom was ze deze ene keer nou niet tegen de wensen van haar moeder ingegaan?

‘Dank u, Uwe Majesteit,’ zei ze nogal geforceerd.

‘Ik hou inderdaad heel erg van de kleur rood!’

‘Waarom... Wie niet, Uwe Majesteit?’

Hij giechelde instemmend en Cath was blij toen het orkest begon te spelen en ze aan het eerste figuur van de dans begonnen. Ze liepen elk een andere kant op om langs de buitenste rijen van de andere stellen te gaan, te ver uit elkaar om verder te praten. Catherine voelde haar korset vlak onder haar borsten prikken en ze drukte haar handen tegen haar rok om ze ervan te weerhouden aan de stof te gaan friemelen.

‘Dit is een geweldig bal,’ zei ze toen ze zich aan het einde van de rij weer bij de koning voegde. Ze paktten elkaars hand vast. De zijne voelden zacht en klam aan.

‘Ja, vindt u dat echt?’ Hij straalde. ‘Ik hou altijd zo van de zwart-witfeesten. Ze zijn zo... zo...’

‘Neutraal?’ opperde Catherine.

‘Ja!’ Hij zuchtte dromerig en liet zijn blik op Catherines gezicht rusten. ‘U weet altijd precies wat ik denk, Lady Pinkerton.’

Ze keek weg.

Ze doken onder de uitgestoken armen van het volgende paar door en lieten elkaars handen los om een rondje rond meneer en mevrouw Das te draaien.

‘Ik moet het vragen,’ begon de Hartenkoning zodra ze elkaar weer vasthielden. ‘U heeft niet heel toevallig... misschien... iets lekkers

meegebracht vanavond?’ Hij keek haar met glinsterende ogen aan, en zijn opgekrulde snor trilde hoopvol.

Cath straalde toen ze hun handen omhooghielden zodat het volgende paar eronderdoor kon duiken. Ze wist dat de koning nu echt op zijn tenen moest staan, maar keek uit respect niet omlaag. ‘Om eerlijk te zijn heb ik vanochtend drie citroentaartjes gebakken. Mijn dienstmeisje zou ervoor zorgen dat ze tijdens de feestelijkheden op uw bankettafel werden neergezet. Wellicht staan ze er al bij.’

Zijn gezicht klaarde op en hij draaide zijn hoofd opzij om naar de lange, lange tafel te kijken. Ze bevonden zich er echter veel te ver vandaan om de drie kleine taartjes te zien.

‘Fantastisch,’ riep hij als in vervoering, waarna hij enkele danspassen vergat en Catherine een moment gedwongen was zeer ongemakkelijk te blijven staan tot hij zich weer hersteld had.

‘Ik hoop dat u ervan geniet.’

Hij richtte zijn aandacht weer op haar en schudde zijn hoofd alsof hij even versuft was. ‘Lady Pinkerton, u bent een kostbare schat.’

Ze onderdrukte een grimas en geneerde zich voor de dromerige toon waarop hij sprak.

‘Al moet ik bekennen dat ik een nog groter zwak heb voor limoentaartjes.’ Zijn wangen trilden ervan. ‘Je weet wat ze zeggen: als het leven je limoenen geeft, dan maak je limoentaartjes!’

Dat had Catherine nog nooit gehoord, maar ze knikte instemmend. ‘Inderdaad!’

De Hartenkoning grijnsde uitgelaten.

Aan het einde van de dans kon Catherine wel instorten van de inspanning om blij en hoffelijk te blijven, en het was dan ook een verademing toen de Hartenkoning een kus in de lucht boven haar hand gaf en haar bedankte voor het genot van deze dans.

‘Ik moet die overheerlijke taartjes van u zien te vinden, Lady Pinkerton, maar ik hoop dat u de allerlaatste dans ook voor mij zult bewaren?’

‘Met alle plezier. Het is me een ware eer!’

Hij giechelde opgewonden terwijl hij zijn kroon rechtzette en zich al walsend naar de bankettafel begaf.

Catherine hoefde de schijn niet langer op te houden en was blij dat haar eerste quadrille achter de rug was. Misschien kon ze haar ouders overhalen dat ze mocht vertrekken voor de laatste dans. Dat idee bezorgde haar meteen een schuldgevoel – hoeveel meisjes zouden niet dolgraag al die aandacht van de koning krijgen?

Hij was ook geen slechte danspartner, alleen een vermoeiende.

In de hoop dat een beetje frisse lucht misschien hielp om haar wangen te laten bijkomen van de brede glimlach liep ze in de richting van de balkons. Ze had echter nog geen tien stappen gezet in de massa van zwarte hoepelrokken en witte hoge hoeden toen de kaarsenvlammen van de kroonluchters allemaal tegelijk flakkerden en doofden.